

Var det da ikke klogere at søge at faa Mændene lidt mere ind i Hjemmene til at rette paa Kvindernes Fejl i Sønnernes Opdragelse og saa prøve at give Kvinderne en direkte Deltagelse i Lovgivningen og i Ordningen af det sociale Liv. Hun vilde da bedre forstaa, hvad der krævedes for de unge Mænd ude i Livet, naar hun selv ved at arbejde heri, kunde danne sig en selvstændigere Mening; vi trænger til Mandens og Kvindens *felles* Arbejde baade i Familien og i Samfundet.

Valgene staa nu for Døren. Lad os da være enige om, at ingen Valgkandidat faar Fremskridtsfolkenes Stemme, uden han vil arbejde for *Kvindens politiske Valgret*..

Johanne Meyer.

Annie Besant.

En Levnedsskildring

af

Erna Juel-Hansen.

Hvem er Annie Besant?

En fri Aand — en af dem, hvis Navn skiller mellem Masserne. Af nogle elsket, hilst med Jubel, agtet og æret som Folkets Velgører og Opdrager, — af nogle hadet, forfulgt, kun nævnet med Spot eller Forargelse.

Hvorfor og hvorledes vil efterfølgende Skildring søge at vise.

I.

Hun blev født den 1ste Oktober 1847 i et sjældent lykkeligt Hjem i Omegnen af London, hvor Faderen, en Hr. Wood, havde en Ansættelse ved et af de store Handelshuse i City. Han var en højt dannet, begavet og kundskabsrig Mand, en skeptisk anlagt Natur med levende Sans for og Kærlighed til Studier af forskellig Art. Han havde taget en Universitetsgrad i Medicin, var en dygtig Matematiker og Sprogmand, en Ynder og stadig Læser af baade klassisk og moderne Literatur.

Hendes Moder var en fin og ædel kvindelig Natur med en sjælden Viljekraft og Sjælsstyrke.

Forholdet mellem Forældrene var saa lykkeligt som vel muligt, bundne til hinanden i varm og inderlig Kærlighed, i gensidig Forstaaelse og Sympati.

Desværre varede deres Samliv ikke længe. Annie var ikke mere end fem Aar gammel, da hendes Fader pludselig blev angrebet af galoperende Svindsot og døde.

Det var et skrækkeligt Slag for hans unge Hustru, der blev baaren bevidstløs bort fra hans Lig. Da hun Dagen efter kom ud fra sit Værelse, var hendes smukke, ravnsorte Haar i Nattens Løb blevet hvidt som Sne.

Hr. Wood hørte til en strængt romersk-katolsk Slægt, og da Døden nærmede sig, sendte hans Moder og Søster en Præst ind til ham, for om muligt at at faa ham til at modtage Kirkens Trøst. Men for den døende Mands Vrede og den energiske Modstand fra hans Hustru, der ikke vilde finde sig i, at hans sidste Timer forbitredes, maatte Præsten fortrække med uforrettet Sag.

Og dog delte hun paa ingen Maade fuldt ud sin Mands skeptiske Anskuelser, om end hans Indflydelse havde paavirket hendes religiøse Overbevisning paa mange Punkter. Saaledes var der adskillige af de mest irrationelle kristelige Dogmer, hendes Tro ikke vedkendte sig: saasom den evige Fordømmelse, Kristus lig med Gud, Biblens Ufejlbarhed. Men med alt dette mente hun selv at være »en Kristen«, hvad hendes hele Liv ogsaa bar Vidnesbyrd om, og en af hendes største aandelige Glæder var om Søndagen i Westminster Abbediet at tage Plads i en af de udskaarne Stole og lytte til Dean Stanley's pyntelig udformede Veltalenhed, til Orglets mægtige Torden og de hvidklædte Kordrenes skære Stemmer.

Saalænge Annies Fader levede, havde Familien haft gode Kaar, han havde en god, fast Stilling, betydelige Indtægter, var tilsyneladende sund og kraftig, og der var saaledes ingen Grund til Ængstelse eller Bekymring for Fremtiden. Ved sin Død trode han at efterlade sin Enke og sine Børn i alt Fald et sorgfrit Udkomme. Men det forholdt sig ikke saaledes. Der var til hans Enke hverken Pension eller Understøttelse at haabe af nogen Art. Da alt var opgjort, var en lille Sum i rede Penge alt, hvad hun havde at raade over.

Men hun lod sig ikke forknytte, og højest karakteristisk for hende er den Livsplan, hun strax lagde og udførte til Punkt og Prikke.

Hun havde lovet sin Mand paa hans Dødsleje, at skaffe deres to Børn, og navnlig Sønnen, den bedst mulige Opdragelse og Undervisning.

Dette kunde efter engelske Forhold kun ske ved at anbringe Drengen i en offentlig Læreanstalt, og derfra sende ham til Universitetet, — en meget kostbar og langsom Vej, og den unge Enke maatte af Slægt og Venner døje mange haarde Ord, megen Modstand og stadige Bebrejdelser for det, de kaldte taabelig Ærgerrighed, falsk Stolthed o. s. v.

Men hendes Beslutning at opfylde sin Mands sidste Ønske var urokkelig.

Hun valgte Læreanstalten i Harrow, hvor Skole-